

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥΤ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑ

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 44.

Σύνδεσμή, άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξαμηνιαία
και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. χρ. 10 ή μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Β'.
τῇ 15/27. Οκτωβρίου 1886.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ da Rimini

υπό ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

Α'.

„Ν' αποκομίσω ήθελον τούς πόθους τῆς ψυχῆς μου και τὸν ἔλεγχον. Τὴν μνήμην του τὴν προσφιλῇ ἀλλ' ἔνοχον νὰ ἀποσβέσω ἐντελῶς, τὴν ὅψιν του νὰ ἀπαλείψω ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς . . . ἢ ν' ἀποθάνω, πρὶν ἢ ὁ τύραννος ὁ ἀπηνῆς τοῦ Ἐρωτος, τὴν καρδίαν μου ἀποπλανήσῃ ἐντελῶς. Σὲ καταρῶμαι ἀπεικταία ὦρα τῆς γεννήσεως, τῶν γάμων μου στιγμὴ ἀπαίσιος . . . Τῆς δυστυχίας, τῶν ἐλέγχων και τῆς φρίκης μου θπέβης ἢ ἀκένωτος πηγὴ . . . Τῆς συμφορᾶς τὸ ἄχθος τὸ βαρύτατον, τῶν τύψεων, τῆς διχονοίας τὸν πυρσὸν λαμπάδας ἔσχον νυμφικὰς . . . Μισῶ και ἀγαπῶ τούς δύο ἀδελφούς . . . Παράδεισος και Κόλασις τὰ μέγαρά τῶν Μαλατέστα εἶναι δι' ἐμέ. Νὰ φύγω πρέπει και μετὰ σπουδῆς . . . Ἄλλ' οἴμοι! Ἄλυσις καθήκοντος κ' ἐνόχου πάθους γλυκεροῦ τὸν νοῦν μου, τὴν καρδίαν μου καθήλωσεν ἐδῶ. ὦ θάνατε! μοῦ φείδεσαι ἀθώας και ἔνοχον θὰ μὲ πατάξης ἴσως . . . Ἀπαίσιον προαίσθημα τὴν κλαίουσαν κατέκλυσε καρδίαν μου . . . Ἀδύνατον και οἱ δύο ὑπὸ τὴν στέγην τὴν αὐτὴν νὰ μένωμεν. Ἄλλ' εἶναι ἀδελφός του! Νὰ μὴ τὸν βλέπω ήθελον και ὀφειλον' τῆς ὑπολήψεως και τῆς ψυχῆς ἢ ἀπουσία του θὰ μ' ἦτο σωτηρία . . . Θεέ! τὸν νοῦν μου φώτισον· τούς πόθους τῆς καρδίας μου κατὰστειλον. Εἰς τὴν ψυχὴν βαθύτερον ἐγχάραξον τῶν καθηκόντων μου τῶν ἱερῶν τὴν ἔννοιαν. Τὸ ἰνδαλμό του τὸ ἀγαπητὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διώξον. Κωφὰ εἰς τὴν φωνὴν του τὴν περιπαθῇ κατὰστησον τὰ ὦτά μου, τὸ στόμα μου βωβόν, τυφλοὺς τούς

ΚΛΕΙΩ, ΤΟΜΟΣ Β'.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΙΔΟΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ἐδ. Blume.

ὀφθαλμούς μου εἰς τοῦ προσώπου του τὴν χάριν καὶ τὴν ἔκφρασιν. Θεέ! ἐν θαῦμα μέγιστον ἐκλιπαρῶ ὑπὲρ ἐμοῦ, . . . ἀναίσθητον νὰ καταστήσῃς τὴν καρδίαν μου . . . ἢ τὴν ζωὴν μου συντριβὸν ἐνὸς τῆς ἀθωότητος ὁ στέφανος τὸ μέτωπόν μου στέφει. Τοῦ στήθους μου τοῦ πλημμυροῦντος τοὺς παλμούς ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς διεύθυνον συζύγου μου, ὃν ν' ἀγαπῶ θερμῶς ποθῶ . . . "ὦ! ναί! θερμῶς ποθῶ . . . "Ἐν θαῦμα ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς συζύγου τοῦ Λαντσιώττου. Τὸν σύζυγόν της ν' ἀγαπᾷ . . . Νὰ λησμονήσῃ . . . τὸν ἄλλον ἐντελῶς . . . "

*

Ἡ θελκτικὴ Φραγκίσκα, τοῦ Μαλατέστα σύζυγος, καὶ κόρη τοῦ Γουίδα, τοῦ ἀρχοντος τῆς πόλεως Ραβέννης, οὕτω ἐμονολόγει θλιβερῶς. Βαθὺν τὸν πέπλον τῆς ἡ νύξ εἶχεν ἀπλώσει. Παρῆλθον τὰ μεσάνυχτα, εἰς τὴν ἀνατολὴν αἱ πρῶται λάμπει τῆς ἡοῦς ἐφαίνοντο, ἀλλ' αὔπνος ἡ ἀτυχὴς, τῶν δωματίων τῆς ἐντὸς ἐφέρετο, τοῦ ὕπνου ἀγευστος, κεκορεσμένη ὅμως θλίψεως. Εἶναι νεόνυμφος ἡ τάλαινα! Αἱ πόλεις τῆς Ραβέννης καὶ τῆς Ρίμινι λαμπρῶς ἐώρτασαν τοὺς γάμους τῆς, καὶ εἰς χαρὰν ἀκράτητον ἡ Ρίμινι ἀφέθη, ὅτ' ἐπ' αὐτὴν ἀνέτειλε τὸ ἄστρον τῆς Ραβέννης νὰ καταυγάσῃ ἐπελθὼν τῶν Μαλατέστα τὴν πόλιν καὶ τὰ μέγαρά. Το κάλλος τῆς ἐσάλπιζεν ἡ φήμη πανταχοῦ. Δεδουλωμένοι Δοῦκες καὶ κυρίαρχοι λαῶν παρὰ τοὺς πόδας τῆς ἐσύροντο, τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μίαν καὶ μικρὰν λιμώττοντες ἀκτῖνα. Τὸ ὄνομα τῶν δεσποτῶν τῆς Ρίμινι, ὁ πλοῦτος, καὶ ἡ δύναμις, τὰς φρένας τοῦ πατρός της ἐπηρέασαν, καὶ σύζυγον ἐνὸς τῶν Μαλατέστα ἐξέδωκε τὴν κόρην του. "Ὅτι τον Παῦλον ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ ἐνόμιζεν ἡ κόρη. Καλλονῆς καὶ τόλμης πρότυπον ὁ Παῦλος ἦτο καὶ ἐφημίζετο. Τὸ ὄνομά του, τὴν ἀνδρίαν του, τῶν τρόπων τὴν κομψότητα ἡ φήμη περιήγαγε παντοῦ, καὶ συνεχῶς ὁ Παῦλος Μαλατέστας, ὁ ἄγνωστος ἱππότης καὶ πολεμιστής, τοὺς πόθους ἀνεπτέρωσε τῆς νεαρᾶς Φραγκίσκας, τοῦ ὕπνου τῆς τὰ ὄνειρα, καὶ τοὺς παλμούς κατέστησε φαιδρότεραι. Ἐρυθριῶσα συγκατένευσε τὸν Παῦλον μνηστῆρά της ν' ἀποδεχθῇ . . . καὶ ἐδέχθη τὸν Λαντσιώττον, τῆς δυσμορφίας τέρας . . . Τὸν λόγον τῆς νὰ ἀποσύρῃ ἦτο ἀδύνατον. Νὰ νυμφευθῇ τὸν Μαλατέστα ὥμοσεν εἰς τοῦ πατρός της ὑπακούουσα τὴν πρόσκλησιν, τῆς γεννετήρας πόλεως πληροῦσα τὴν θερμὴν εὐχὴν. Τὸν Παῦλον ἠλπίζε καὶ ἠθέλε νὰ νυμφευθῇ. Ἀλλὰ τὸν Λαντσιώττον, σιωπηλῶς θρηνοῦσα, ἠκολούθησεν εἰς τὸν βωμόν, κ' ἐκείνου σύζυγος νὰ κατοικήσῃ ἦλθε τῆς Ρίμινι τὴν πόλιν, εἰς τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ Παύλου οἶκον μένουσα, νυχθημερόν ὀφείλουσα νὰ βλέπῃ τὸν Παῦλον τὸν περικαλλῇ, ὡς ἀδελφὸν καὶ φίλτατον τοῦ Λαντσιώττου νὰ σχετίζεται. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐπάλαισε. Τὸν ἐπὶ αἶνον νὰ θραύσῃ προσεπάθησε δεσμόν, τὸν δεσμοθραύστην πέλεκον τῆς Μοίρας προλαμβάνουσα. Ματαίως ἐπειράθη καὶ ἐμόχθησε . . . Ἡ τύχη τῆς ὑπῆρξεν ἀπηνής. Ἀκούραστος ἡ δόξα τὸ ὄνομα ἐν τούτοις ἐσάλπιζε τοῦ Παύλου. Ἀτρόμητος πολεμιστής εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του τὴν νίκην περιήγαγε. "Ὅτι νὰ θέλῃ τὴν γυναῖκα δύναται, τὸν νοῦν τῆς νὰ σαλεύσῃ, τὴν καρδίαν τῆς, ἡ εὐνοὺς εἰμαρμένη ἀφθόνως ἔδωκεν αὐτῇ. Τὸ κάλλος τοῦ συνήρπαξε· τὸ θάρρος τοῦ κατέπληττε, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἦτο εὐγενής. Θριάμβω σύμβολον τὸ ὄνομά του εἶχεν ἀποβῇ, καὶ πόθων φλογερῶν ὁ ἔρως τοῦ. Ματαίως αἱ παρθέναι καὶ αἱ δέσποναι τοῦ νέου Παύλου νὰ περισπάσουν ἤλπισαν τὴν προσοχὴν . . . Ἀνήσυ-

χος, ρεμβάζων, καὶ σιωπηλός, ἐντὸς τοῦ οἴκου διαρκῶς διήρχετο τὰς ὥρας

*

Τὰ δώματά του κόσμος καὶ χαρὰ διὰ τὸν Παῦλον ἦσαν Τὰ ἱππικὰ γυμνάσια παρήτησε, τὴν κοινωνίαν εἶχεν ἀρνηθῇ, καὶ βίον ἐρημίτου ἤγαγεν ὁ εὐμορφος ἱππότης ἐντὸς τοῦ οἴκου τοῦ πατρικοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του κατωικῶν. "Ὅπόσον ἠλλαξεν ἡ ὄψις του! "Ὀχρότατον τὸ πρόσωπον ἀπέβη, τὸ ὄμμα τοῦ κρυφίου ἄλγους καὶ ρεμβώδους σκέψεως κατέστη ἡ εἰκὼν. Οἱ φίλοι καὶ οἱ συμπολεμισταὶ ἀδύνατον νὰ ἴδωσι τὸν Παῦλον. Τῶν δωματίων τοῦ τὴν εἰσοδὸν ὀργίλως ἀπηγόρευσε. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός. Ἡ εὐθυμὸς ζωὴ του, τὸ μένος τὸ πολεμικόν, τοῦ ἔρωτος οἱ πόθοι, ἡ τόλμη, ἡ ἀπόφασις ἐρείπια ἀπέβησαν . . . καὶ ἐπ' αὐτῶν περιαλγῶς ἐφαίνετο πλανώμενον τὸ φάντασμα καὶ ἡ σκιά τοῦ Παύλου Ἐνίοτε αἱ πελιδναὶ ἐφοινικοῦντο παρειαί· τὸ στῆθός του σφοδρότερον ἀνέπνεε, τρομώδης κίνησις ἀκούσιος παρέλκε τὰ μέλη του, καὶ ἄτονος, λειπρόθυμος, ἀγωνιῶν ἐμφόβως ὁ πρῶν λεοντόκαρδος θὰ ἐκυλίστο χαμαὶ ἂν μὴ ταχὺς θεράπων τοὺς πόδας τοῦ ἐστήριζεν. Ἡ νύμφη τοῦ συνεπίπτε νὰ διαλαύνῃ τότε πρὸ αὐτοῦ Ἡ ταραχὴ εὐκόλως μεταδίδεται "Ὀχρὰ ἀπέβαινον εὐθὺς τὰ ρόδα τῆς Φραγκίσκας. "Ὀδυνηρῶς ἐστέναζεν ὁ εἰς, περιαλγῶς ἡ ἄλλη ἔπασχε Οὕτω διήρχοντο τῶν γάμων τῆς οἱ πρῶτοι μῆνες. Πικραὶ ἡμέραι ἀληθῶς, καὶ πικροτέρων πρόδρομοι

B'.

Γλυκὸ ἐπέπνευσε τὸ ἔαρ, τὸ πρῶτον ἔαρ μετὰ τῶν γάμων τῆς τὴν θυελλώδη ἐποχὴν . . . Ἀνέζησεν ἡ φύσις, τὰ μαρανθέντα φύλλα ἀνεβλάστησαν, ἡ χλόη ἐκάλυψε τὴν γῆν, δειλῶς προέκυψαν τῶν κήπων, τῶν ἀγρῶν τὰ ἄνθη. Εἰς τοὺς ἀνθῶνάς της, καὶ εἰς μονήρεις δασυσκίους ἀτραποὺς ρεμβάζουσα πλανᾶται ἡ Φραγκίσκα. Τὸν ἥλιον βραδέως κατερχόμενον διὰ τῶν δένδρων θεωρεῖ, καὶ ἡ πάσχουσα ψυχὴ τῆς νὰ πτερυγίσῃ θέλει· ποῦ; . . . Εὐώδης αὖρα τὸ πρόσωπόν της φαίνει ἐλαφρῶς, τὴν κόμην τῆς σαλεύει, καὶ εὐωδεστέρα ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ τῆς ἀναπνοῆς, τοὺς πνεύμονας τοῦ Παύλου ἀναψύχει παρὰ τὰ δώματά του χαλαρῶς συρίζουσα Ἀμύχανος, ὀδυνωμένη, στένουσα πλανᾶται ἡ Φραγκίσκα. Πατεῖ τὸ φύλλον τὸ ξηρόν, τὸ ἐσχατον ὕπερ ἀφῆκεν ὁ χειμὼν. Μικρὸς ἠκούσθη ὁ τριγμός, ἀλλ' ἀκουσίως ἡ Φραγκίσκα στρέφεται. Μήπως ἀνέμενέ τινα; . . . "Ὡς ποδοῦσα φαίνεται, τί ὅμως ἐπεδύμει ἀφ' ἐαυτῆς καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ἀποκρύψῃ ἠθέλε . . . Ἀντίθετα παλαίουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὰ αἰσθητά Νὰ μείνῃ μόνῃ ἠθέλε, ἀλλ' ἠθέλε καὶ μόνῃ νὰ μὴ μείνῃ . . . Ἐπὸ θει, ἀνεστέναζε, ἐκαρὰδόκει, ἔπασχε, ἐκάλει . . . ποῖον; Οὐδὲν ἐκτὸς αὐτῆς ἐγνώριζε. Διὰ τῶν κλάδων θεωρεῖ τὸν ἥλιον ὑπερφάνως κατερχόμενον. "Ὅθ' ὀψης μετ' ὀλίγον", λέγει, „ἀκτινοβόλον ἄστρον, τὸ φῶς σου τὸ λαμπρὸν εἰς ἄλλους κόσμους φέρον.“ Σιγᾷ, ρεμβάζει, τὸ στῆθός της ἀσθμαίνει, τὰ χεῖλη γλυκῶς ψιδυρίζουσι . . . „Κατέρχεσαι ἀφανιζόμενος τῆς πλάσεως ὁ ἥλιος καὶ ἡ ζωὴ. "ὦ! τῆς χαρᾶς καὶ τῆς καρδίας μου, ὃ πότε θὰ προκύψῃς ἥλιε! . . . Ματαίως πειρῶμαι ν' ἀντιστῶ . . . Τὸν βλέπω! σιωπηλῶς στεναίει, καὶ χεῖμαρροι χειμερινοί, κρυφίως ἐκπηγάζοντες, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ οἱ ἀγαπητοὶ ἀπέβησαν. Δειλῶς μὲ προσηγόρευσε προχθές. "Ὅπόσον ἔπασχε λαλῶν! Πλειότερον ἐμοῦ

ἐκεῖνος ἦτο ὠχρός, καὶ ἔτρεμε πλειότερον . . . Ἄς ἡδυνάμην νὰ ἐμάντευον τῆς παραχῆς του τὴν γνησίαν ἀφορμὴν! Παρηγορίαν εἰς τοὺς πόνους του, εἰς τὰς πληγὰς του βάλαμον νὰ χύσω ἢ ταλαίπωρος ἐγὼ . . . Ἡ δυστυχὴς! Τὰς ἀμυχὰς ἐκείνου συμπονῶ, καὶ λησμονῶ τοῦ στήθους μου τὰ φρικαλέα τραύματα . . . Τὸ ὕψος καὶ τὴν δύναμιν, τὴν ἔκτασιν τὴν ἀπειρον τοῦ Ἑρωτος τῆς γυναικὸς οὐδέποτε νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἄνδρες εἶναι ἱκανοί. Τὸν ἤκουον λαλοῦντα, τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπον νὰ ὠχρῇ καὶ πορφυροῦν μετὰ μικρὸν νὰ γίνεταί, τὴν γλῶσσάν του τὴν εὐγλωττον εἰς παιδικὰ τραυλίσματα νὰ λύεται, τὰ χεῖλη του νὰ τρέμωσιν, ν' ἀγωνιᾷ, νὰ πάσχει, νὰ θέλῃ νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ μὴ τολμᾷ, καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἐκεῖνο ἔπασχον, ἐγὼ ἐκριζουμένην ἔβλεπον τὴν δυστυχῇ καρδίαν μου. Ὁ! ἐὰν ἡδυνάμην νὰ μαντεύσω ἀσφαλῶς . . . ἐὰν μαντεύουσα τὴν εὐτυχῇ καὶ δυστυχῇ ἐμάντευον ἀλήθειαν! . . . Ὅπόσον εἶμαι ἀξιολύπητος καὶ ἀκουσίως ἔνοχος! Νὰ ἀποφύγω πρέπει . . . ἔπρεπε, καὶ ἤθελον, καὶ ὤφειλον τὸν κίνδυνον τὸν φοβερόν . . . Εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ φόβου τραγικοῦ ἢ θεά του ἢ προσφυλῆς τὴν πάσχουσαν καὶ χαίρουσαν ἐπλήρως καρδίαν μου. Ὁ ἄφοβος πολεμιστὴς περίτρομον ἐφαίνετο παιδίον. Εἰς στεναγμὸν ἀπέλπιδα ἐξέπνεεν ἢ τρέμουσα φωνὴ του, καὶ ἔνοχος . . . τὴν χάριν δικαστοῦ ἐκλιπαρῶν τοιοῦτός μοι ἐφαίνετο! Τοὺς πόνους τοὺς ἐμούς, τὰ δάκρυά μου, τὰ μυστικά καὶ πύρινα, ἐπελαθόμην πρὸς στιγμὴν, εἰς τοὺς σπασμούς του, εἰς τὴν ἀγωνίαν του τὴν προφανῇ ἐμβλέπουσα. Νὰ τὸν ἀκούω θέλω. Εἰς τὴν θέαν του νὰ ἐντρυφῶ ποθῶ . . . ἀλλ' ὅμως . . . δεινῶν ἐλέγχων τοὺς νυγμούς αἰσθάνομαι! Πλὴν διατί; Διέπραξα κακὸν ἢ ἄτοπον τὸν ἀδελφόν μου, τοῦ συζύγου μου τὸν ἀδελφὸν ἰδοῦσα καὶ ἀκούσασα! Δὲν εἶναι Μαλατέστας; Τὸ ὄνομα, τὸ αἷμα, τὴν καταγωγὴν κοινὴν δὲν ἔχει πρὸς τὸν ἄνδρα μου; . . . Τὸν ἄνδρα μου!! Ὁ δυστυχὴς! χάριν ἐμοῦ τῆς πόλεως τὰς υποθέσεις ἀμελεῖ. Προ τῶν ποδῶν μου σύρεται νυχθημερόν· τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐρευνᾷ, νὰ προλαμβάνῃ θέλων τὰς ὀρέξεις μου. Τὸν λόγον του ὡς νόμον ἔχει ἢ πόλιν, καὶ αὐτὸς τὸν λόγον μου ὡς νόμον ἔχει καὶ διαταγὴν. Πικρῶς τὸν κατακρίνω, νὰ τὸν καταρασθῶ σχεδὸν ὁρμῶ διότι πολὺ ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ . . . Τὸ θάρρος, τὰς δυνάμεις μου ὑπερετίμησε, τῆς Μοίρας ὑπετίμησε τὴν ἀπηνῆ ἐχθρότητα, τοῦ ἔρωτος τὰ τραύματα τ' ἀνίατα, καὶ ἐκεῖνου, ἐκεῖνου τὴν ἀκαταμάχητον ἐντύπωσιν“

*

Ὁξεῖαν ἔβαλε κραυγὴν· τὰς χεῖράς της ἀσυνειδήτως ἢ Φραγκίσκα ἔτεινε, κ' εἰς ἓνα στεναγμὸν περιπαθῶς ἀπέλπιδα ἐσβέσθη ἢ φωνὴ της. Τοῦ Παύλου ἐμηκύνθη ἢ σκιὰ ἀπὸ τῆς γείτονος αἱμασιᾶς· ὑπὸ τὸ σπεῦδον βῆμά του τὰ φύλλα ἔτριξαν, καὶ ἄφαντος ἐγένετο μετὰ μικρόν. Μὲ βλέμμα παραφόρου ἔρωτος τὸν εἶδεν ἢ Φραγκίσκα φεύγοντα . . . καὶ τὴν ψυχὴν της φεύγουσαν ἡσθάνθη. Πλησίον της τὸν ἤθελε, ἐκεῖ, παρὰ τοὺς πόδας της, ἀμέριστον, ἰδικόν της . . . Νὰ τὸν φωνάξῃ ἐζήτησε . . . Ἄλλ' εἰς τὴν θέαν του τὴν προσφυλῇ καὶ ἀπροσδόκητον παρέλυσεν ἢ γλῶσσά της, οἱ πόδες της ἐκάμφθησαν! . . . Πυκνὸν ἐξέτεινε τὸν πέπλον της μετὰ μικρόν ἢ ἐπελθοῦσα νύξ.

Γ'.

Κρύφα, καὶ λόγους μυστικούς, ὡς ἔχιδνα φαρμακερά, σὺρίζει εἰς τὸν Λαντσιώττον ἀξιωματικὸς τοῦ οἴκου του.

Τὴν προσοχὴν, τὴν εὐνοίαν τῆς νεαρᾶς δεσποίνης νὰ προσελκύσῃ ἤλπισε. Ἀπέτυχεν· καὶ ἡ καρδία του ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς ἀπέβη τὸ ἡφαίστειον. Τὴν σύζυγον τοῦ Λαντσιώττου κατεσκοπέυε νυχθημερόν. Τὰς ἄβρας, τοὺς θαράποντας διέφθειρε διὰ τοῦ χρήματος . . . Νὰ βλάψῃ τὴν γυναῖκα ὤμοσεν ὁ εὐτελής!! Ζηλεῖα, ὄχι ἡθικὴ, τὴν γλῶσσάν του ἀπέλυσεν τὴν φθονεράν. Βραχέα εἰς τὸ οὖς τοῦ ἄρχοντος ἐλάλησε. Τὸ πρόσωπον τοῦ Λαντσιώττου ὠχρῇ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος ἔθηκε. Ἀμφίβολος ἐφάν' ἢ πρόθεσις, καὶ ὁ φαῦλος καταδότης διὰ ταχείας ἔφυγε φυγῆς. Δηλητηρίου χεῖμαρρος τοῦ Λαντσιώττου τὴν ψυχὴν ἐπλήρωσε. Ὁ ὕπνος του ἀπέπτη, εἰς ὕδραν χιλιοκέφαλον ἀνέστη εἰς τὴν καρδίαν του ἢ φοβερά ὑπόνοια, καὶ ἡ ζωὴ του παρευδὺς εἰς φρικαλέαν μετετράπη Κόλασιν. Πόσον εὐκόλως, καὶ δίχως ἔτι νὰ πεισθῇ, πιστεύει τὸ κακὸν ὁ ἄνθρωπος! Τὸν βίον, τὰς ἐλπίδας του καὶ τὴν χαρὰν ἢ ὑποψία ἐφαρμάκευσε. Νὰ ἀπιστήσῃ θέλει εἰς τοῦ ἀθλίου καταδότου τὴν εἰσήγησιν, ἀλλ' αὐθαρεῖ ὑπόνοια δεινὴ ταρασσεῖ τὴν ψυχὴν του, καὶ ἐκφρονα τὸν ἀτυχῇ καθίστησιν. Ἀξιοθρήνητος εἶναι ἢ μοῖρά του! Τὴν σύζυγόν του, τὸν μόνον ἀδελφόν του τὸν ἀγαπητὸν νὰ κατοπτρεύῃ ἔνοπλος καὶ νὰ μισῇ, νὰ σφάζῃ ἔτι εἰς φρίκης καὶ εὐλόγου ἀπογνώσεως στιγμὴν, ἐγκλήματος μεγάλου τιμωρός, ἐπέκλωσεν ἢ τύχη του! Ἐνίοτε ἀχτίς ἐλπίδος τὸν ὀφθαλμὸν αὐγάζει τὸν στυγνὸν τοῦ Λαντσιώττου. „Ἀπατηθεὶς μ' ἠπάτησεν ὁ ἀθλιος ἀξιωματικὸς“ κραυγάζει ἐξαλλος. „Βεβαίως ἐπλανήθη . . . Ἀδύνατον . . . Νὰ περιλάβῃ ὁ νοῦς μου εἶναι ἀδύνατον τὴν ἐννοίαν, τὴν ἔκτασιν τῆς φρικαλέας συμφορᾶς.“ Ἀνακουφίσεως βαθεῖα στοναχὴ τὸ στήθος του πρᾶναι τὸ περιαλγές. Ἄλλ' αἰφνης ἐξεγείρεται ὀρμητικῶς. Φλογίζεται ἢ ὄψις του· ἀφρώδην σίελον ὀργῆς σκορπίζουσι τὸ χεῖλη του, δεινῶς ἐντὸς τῆς κόγχης στροβιλίζονται οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἢ σπασμώδης χεὶρ ἀγρίως σφίγγει τὴν λαβὴν τοῦ ὀζυτάτου ξίφους του. Ἐκ νέου τὴν ψυχὴν κατέκλυσε τὸ δηλητήριο τοῦ δισταγμοῦ. Ἐπιόρκον φρονεῖ τὴν σύζυγον· καταπτυστον, ἀπαισίον, φρικώδη, ἐπονείδιστον, τῆς ἀτιμίας κορυφὴν τὸν ἀδελφόν του τὸν πολυαγάπητον. Βοᾷ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, μαινόμενος κραυγάζει, τὸ στήθος του κτυπᾷ, τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας καὶ τὸν πώγωνα παράφορος ἐκσπᾷ, καὶ κλαίει ὁ Λαντσιώττος! Νὰ θυσιάσῃ τὴν ὑψηλίον ζητεῖ. Ὡκεανούς νὰ χύσῃ αἱματος· ἐντὸς δια καπνίζοντα, θερμά, καὶ σπαίροντα νὰ σπεῖρῃ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς. Τὸ σύμπαν καταρᾶται· τὸν ἔρωτα, τὸ φίλτρον, τὴν στοργὴν, τὸ φῶς, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν. Τὴν μάχαιραν ἀρπάζει, καὶ τὸν ἀέρα πλήττει· ἀγρίως μειδιᾷ καὶ αἰμοχαρῶς ὅτι ἐσπάραξε φρονῶν τὴν σύζυγον, τὸν ἀδελφόν. Ὁ δυστυχὴς! εἰς μαίζοντας ἐκτρέπεται παραφοράς. Βρυχᾷται ἀπαισίως, τὸ σῶμά του, τὰς σάρκας του σπαράσσει. Τῆς ζηλοτυπίας ἢ φρικαλέας Ἐριννος τὸν δάκνει, καὶ τὴν πυρὰν ἀνάπτει βιαιότερον . . . Ὡ! Δαίμων! μὲ τὰ δάκρυα τρεφόμενος τοῦ θύματος! Καὶ τίς νὰ παραστήσῃ δύναται τοῦ ζηλοτύπου πάθους τὴν πικρίαν καὶ ὀξύτητα! . . . Πᾶς αἱ ὀδύνη τῆς ψυχῆς ὡς παιδιὰ, ὡς δρόσος τοῦ Οὐρανοῦ λογιζονται πρὸ τῆς φλογός, τοῦ πάθους, καὶ τῶν πόνων τῶν πικρῶν τῆς ζηλοτύπου γυναικὸς ἢ τοῦ ἀνδρός. Τὸ λογικὸν σιγᾷ· τὸ πάθος κυριεύει. Τὰ ἄγρια τὰ ἐνστικτα ἀχαλινώτως ἐξεγείρονται, καὶ ὁ ζηλότυπος, τὴν ὥραν τῆς παραφορᾶς, τοῦ ἀλόγου εἶναι ἀλογώτερος. Τοῦ θεοῦ ἢ ὑπόστασις ἐξαφανίζεται, τοῦ ζώου αἱ μαῖναι ἀφυπνίζονται. Τὸ λογικὸν εἰς τοῦ ἀλόγου τὴν ὁρμὴν ὑποχωρεῖ, καὶ ὁ ζηλότυπος θηρίον ἀποβαίνει κατὰ τῆς κρί-

σεως τὴν φοβερὰν στιγμὴν. ὦ! πάθος λευγαλέον! τὸν ἄνθρωπον ἐξευτελίζεις καὶ σπαράσσεις ἐν ταυτῷ! Ταλαίπωρε Λαντσίωττε! τὴν μάχαιράν σου καὶ πάλιν φέρεις κατὰ τοῦ κενοῦ· μετ' ὠρυγὰς τὰ δώματα τοῦ οἴκου σου ἐπλήρωσας· πυρίνους βάλλεις στεναγμούς, καὶ πάθους δάκρυ φλογερὸν τὰ βλέφαρά σου καίει. Ἀλλά, διατί τὴν σύζυγόν σου ν' ἀδικῇς; Ἀθλίου ὑπέρτου ἤρκεσεν ἡ βρωμερὰ φωνή, τὸν νοῦν σου νὰ σαλεύσῃ, ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν τιμὴν νὰ θέσῃ τῆς συζύγου σου; Καὶ πότε ὅμως λογικῶς ἐσκέφθῃ ὁ ζηλότυπος! Ἐξηντλημένος ἀποσύρεσαι νὰ κοιμηθῇς, πλὴν ποῦ πλέον ὁ ὕπνος; Ἐγείρεσαι, καὶ πάλιν κατακλίνεσαι, ἐγείρεσαι ἐκ νέου, καὶ ἡ Αὐγὴ σφαδάζοντα μαινόμενον ἀλόγως, ὁμνύοντα ἀγαπητὸν νὰ χύσῃ αἷμα, σ' εὐρίσκει ἀνατείλασα. Τῆς ὑποψίας φωλεὰ κατέστη ἡ καρδιά σου . . . ποθεῖς, ἐλπίζεις νὰ ψευδῇς, καὶ πάλιν ἀμφιβάλλεις. Τὸ ἀπαίσιον πιστεύεις μᾶλλον, καὶ εἰς τῆς θερμῆς εὐχῆς σου τὴν φωνὴν τὸ στῆθός σου ἀπέβῃ δυσπιστότερον! Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος!! Νὰ κατοπτρεύῃς τὴν Φραγκίσκαν ἀπεφάσισας. Μετ' ὑπόκρισιν τὸ πρόσωπόν σου ὥπλισας, τοὺς πόρους σου κατέπιας, τὰς ὑπονοίας σου τὰς μυστικάς. Ἐχίδνας, βασιλίσκους, σκορπιούς ἐγέννησαν . . . καὶ τούτους ἐγκλείεις εἰς τὸ στῆθός σου.

Δ'.

Ἐσπέρα εἶναι θέρος. Τοῦ Ἑρωτος τὸ ἄστρον διέλυσε τὸ μέλαν σκότος τῆς νυκτός, καὶ αἱ ὥχραι ἀκτίνες του, διὰ τῶν κλάδων μυστικῶς διολισθαίνουσιν, τοὺς ἀνησυχούς ὀφθαλμούς, τὸ μέτωπον καὶ τὴν μορφὴν φωτίζουν τῆς Φραγκίσκας. Εἶναι ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς τοῦ προσφιλοῦς, τὰ μῦρα τῶν ἀνθέων ἀναπνέουσα, ἐκ παραφόρου ἔρωτος μεθύουσα . . . Τοῦ βίου τῆς οἱ πόθοι σύμπαντες, ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία τῆς εἰς μίαν λέξιν καὶ ἐν ὄνομα συνεκεντρώθησαν . . . Μετ' ἔρωτα ἀνέκφραστον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Λαντσίωττου ἀγαπᾷ . . . Ὅσάκις, τῆς συνειδήσεως ὁ ἔλεγχος, μετ' ὅν φρικώδη τὴν κεντὰ ὀδόντα του, τὸν ὄρκον, τὸ καθήκον τῆς, τὸ ἐπαρῶν ἐγκλημα ἀνακαλῶν, ἡ πάσχουσα Φραγκίσκα παραμυθίας βάλσαμον ἀντλεῖ ἀπὸ τῆς σκέψεως ὅτι δὲν εἶναι ἐνοχος, καὶ οὔτε ποτέ, οὐδέποτε θὰ καταστῇ! . . . Μανιωδῶς τὸν Παῦλον ἀγαπᾷ. Εἰς τ' ὄνομά του μόνον τὰ γόνάτα τῆς λύνονται, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς τρέμει. Γυνὴ αὕτη νὰ ἐφορμήσῃ παρατόλμως εἶναι ἱκανὴ ἐν μέσῳ ἵππων καὶ λογῶν τὸν Παῦλον ἔτι νὰ ἰδῇ, τὴν χεῖρά του νὰ σφίγῃ. Οἱ ἥρωες, οἱ μᾶλλον τῶν λοιπῶν παράβολοι, εἶναι μηδὲν ἀπέναντι ἐρώσεως γυναικός . . . Τὸν κίνδυνον, τὸ αἷμα, τὴν σφαγὴν, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ, τὸν σεισμόν, τὴν ἐκρηξίν, τοὺς διωγμούς, τὴν βάσανον τὰ πάντα νὰ παρίδῃ εἶναι πρόθυμος γυνὴ ἐρωτευμένη ἀληθῶς . . . ἡ δὲ Φραγκίσκα εἶναι, καὶ θνήσκουσα ἐξ ἔρωτος ἡ ἀπειρος γυνὴ φαντάζεται, ὅτι, ἀφοῦ τοσοῦτον ἀγαπᾷ, τῶν λογισμῶν τῆς τὴν εὐκρίνειαν θὰ δύναται νὰ ἔχῃ πάντοτε, τὸ πάθος τῆς τὸ φλογερὸν καὶ ἀχόρταστον εἰς τὰς κρίσεις ὥρας νὰ νικᾷ, τῆς σκέψεως τὸν πάγον ἀλώβητον νὰ σώζῃ εἰς τὸν πυρφλεγῆ κρατῆρα τῶν αἰσθησέων . . . Ἡ συμπαθὴς καὶ δύσμοιρος γυνὴ! Ἐάν τοῦ λογισμοῦ ἀπέβαινεν ἡ ἐνοχος, ἂν ἦτο θυμὰ τῆς καρδίας τῆς τῆς πρυφειᾶς, τὸ ἐγκλημα οὐδέποτε ἐφαντάσθη, οὐδὲ τοῦ ἔρωτός τῆς ἔθνη σκοπὸν. Ὑποῦλως τὴν κατέλαβε τὸ πάθος τῆς τὸ δόλιον. Νὰ ἀμυνθῇ, δὲν ἔλαβε καιρὸν, καὶ ἡ πλημμύρα τοῦ σφοδροῦ αἰσθηματος παρέσυρε, ἀνάρπαστον ἐποίησε, τὴν ἀτυχῇ. Ἀθῶα καὶ ἀμέριμνος ἐκάθευδε. ὦ! πόσον τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ ἀφύπνησις! Τὴν ἄβυσσον ἀπροσ-

δοκῆτως ἐθεώρησε, νὰ σταματήσῃ ἐζήτησεν, ἐπάλαυσε μανιωδῶς, νὰ ἀποθάνῃ ἡσχίθη, εἰς τὸν Θεὸν προσέφυγε τὴν ἄμυναν καθ' ἑαυτῆς ζητοῦσα . . . Τὸν Παῦλον νὰ μὴ βλέπῃ ἠθέλησε, ἡ Μοῖρα ὅμως ἡ ἐχθρὰ ἀντίθετα, πρὸς τὰς εὐχὰς τῆς τὰς θερμὰς, διηύθυνε τὰ πράγματα. Ἐκλελυμένη ἐντελῶς, μετ' ἡττηθὲν τὸ λογικόν, ὑπὸ τὴν μέθην καὶ τὴν πίεσιν αἰσθηματος ποθεινοτάτου καὶ τυραννικοῦ, τὰ ὄπλα τῆς ἐφάνη παραδίδουσα. Τοῦ λογικοῦ τὴν δύναμιν ἀπῆμβλυνεν ὁ Ἑρῶς. Ὁ νοῦς τῆς ἐσκοτίσθη· ἀνίκητον τοῦ πάθους τῆς τοῦ ἡδονικοῦ τὸ δηλητήριον, τὰς φλέβας τῆς κατέκλυζε. Τὸ στόμα τῆς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ἐψιθύριζε· αἱ χεῖρές τῆς τοῦ Παύλου τὸν λαιμὸν νὰ περιβάλλουν ἠθέλον. Τὰ χεῖλη τῆς τὸ μέτωπον τοῦ Παύλου ἀνεζήτησαν· τῆς φαντασίας τῆς αἱ πτέρυγες τὸν Παῦλον νὰ καλύψουν ἔσπευδον. Ὁ στεναγμὸς καὶ ἡ χαρὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου τὸ ἀγαπητὸν κατέληγον. Ὁ μυελὸς τῆς, ὡς εἰς ἄξονα, περὶ τοῦ Παύλου τὴν μορφὴν ἐστρέφετο, τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν τῆς τὸν Παῦλον περιεῖχε. Ἐάν ποτε λεπτὴ καρφίς τυχαίως τὴν ἐπιδερμίδα τῆς ἀπέξεε, καὶ αἷματος θρομβίσκος, τὸ σῶμά τῆς κατέστιζε τὸ ἀφρόπλαστον, τοῦ μικροῦ αἱμοσφαιρίου τὴν μικρὰν ἀπώλειαν μεγίστην ἡ Φραγκίσκα ἔκρινε ἀφοῦ τοῦ Παύλου τῆς μερίς, τοῦ Παύλου τῆς εἰκὼν ἐχάανετο διὰ τῆς χύσεως τοῦ ἐλαχίστου αἵματος. Πλείότερον ἡγάπα ἑαυτὴν τοῦ Παύλου τὴν εἰκόνα ἐν ἑαυτῇ ἐγκλείουσα. Ὅποτε ἦτο εἰς καιρὸν τὸν κίνδυνον περιεφρόνησε, νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ σωθῇ ἡμέλησε, τὸ πάθος τῆς νὰ πνίξῃ τὸ γλυκὺ καὶ ἐπιβουλόν. Πανίσχυρον ἐρριζοβόλησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς μετὰ μικρόν, καὶ ὅτε τὸ ἡσθάνθη τὴν δύναμιν ἐκλείπουσαν ἐν ἑαυτῇ ἐνόησε. Τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἔκλεισε . . . ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς τῆς. Εἰς τὸ γλυκὺ τοῦ Ἑρωτος ναυοῦρμα τὴν ἀκοήν τῆς ἠνοῖξε, ἡδέως ἔκλινε τὰ βλέφαρα, καὶ ἀφῆθη εἰς τὸ ρεῦμα τὸ γοργόν . . . Τοῦ Ἑρωτος ὁ ὕπνος ὁ γλυκύτατος ἐλευθέραν τὴν κατέλαβε, πλὴν δούλη ἀλυσίδετος ἐξύπνησε. Τὸν Παῦλον νὰ μὴ ἀγαπᾷ ἦτο ἀδύνατον. Καλλίτερον ν' ἀπέθνησκε . . . Ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέθανε· ἀπλῶς ἀπεκοιμήθη, ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος τὴν μουσικὴν τὴν θέλγουσαν . . . Ἐξύπνησε! Ἀλλ' ἄνευ τῆς καρδίας τῆς! Τὸ στῆθός τῆς ἐνέκλειε καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἦτο κτῆμά τῆς . . .

Ε'.

Τεφρόχρουν νέφος τὸν δίσκον τῆς Σελήνης κατεκάλυψε. Ὁχρίασε τὸ ἄστρον τῶν ἐρώτων . . . καὶ ἐπὶ τὴν σκιάδα τὴν ἀνθόπλεκτον αἰφνίδιον τὸ σκότος ἐξηπλώθη. Προαίσθημα πικρὸν τὸ στῆθος τῆς Φραγκίσκας συνετάραξε. Οἱ λογισμοὶ τῆς ἐξοφώθησαν, καὶ ἄγνωστος φωνή, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς τῆς ἤχησε, καὶ εἰς μυστηριώδη ῥήματα ἐξέπνευσε! Νὰ ἦτο τοῦ ἐλέγχου ἡ φωνή; . . . Καρδίας καὶ ψυχῆς προαίσθημα, κινδύνου ἄγνωστος προειδοποίησις, μυστηριώδης ἄγγελος, ὁ φύλαξ ἴσως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγνείας τῆς; Καιρὸν δὲν ἔσχε νὰ σκεφθῇ. Ὁ ὀφθαλμὸς, ὁ πρὸς στιγμὴν εἰς ζόφου πέλαγος ἐμβάπτισθαις ἀκτινοβόλος ἐκ χαρᾶς ἐγένετο. Νὰ προχωρήσῃ ἠθέλησε, ἀλλὰ λειπόμενος σχεδόν, τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους δράττουσα, ἄχρι τοῦ βάθους τῆς σκιάδος εἰσεχώρησε. Κλάδων ξηρῶν καὶ φύλλων ἐλαφρὸς ἠκούσθη τότε θόρυβος. Τίς νὰ ἐνῆδρευεν ἐκεῖ κατὰ τοιαύτην ὥραν; . . . Ἐρῶσα ἡ Φραγκίσκα οὔτε προσέσχε κἂν εἰς τοῦ θορύβου τὴν σβεσθεῖσαν ἡδὴ ἡχώ. Ἀσθμαίνουσα, ἀλλ' ἐκ χαρᾶς καὶ Ἑρωτος, ἐπὶ τοῦ ἀνθοπλέκτου σκίμποδος κατέπεσε. Αἱ ρίζαι καὶ οἱ κλώνες ἐσαλεύθησαν. Λευκῶν ἀνθέων πέταλα τὴν κεφαλὴν τῆς τὴν

ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ ΔΑ RIMINI.
Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Χορμαν-Τσαϊτε.

ώραίαν κατεκάλυψαν, καὶ τῆς νυκτὸς ἡ ἀρξάμενη δρόσος τὸ πρόσωπόν της ἔρρανε. Ὡς στέφανον θανάτου νὰ ὑπολάβῃ τις ἠδύνατο τῆς κεφαλῆς της τὰ ἄνθη καὶ τὰς κάλυκας, καὶ δάκρυα τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ Γονυπετὴς παρὰ τοὺς πόδας της, ἐν σιγῇ ἑρωτικῇ ἐκστάσει, ἀπὸ τὸ αἶσθημα πνιγόμενος, ν' ἀρθρώσῃ λέξιν μὴ δυνάμενος, κατέπεσε νέος ἀνὴρ. Τὸ νέφος, τὸν δίσκον τῆς σελήνης ἀπεκάλυψε, καὶ αἱ ἀκτῖνες της τὸ πρόσωπον ἐφώτισαν τοῦ Παύλου

*

Τῆς γῆς, τοῦ Οὐρανοῦ ἡ ὁρμονικώτερα ἠκούσθη τότε μουσικὴ. Τῶν ἐραστῶν τὰ χεῖλη τὴν ἐτόνιζον Τί νὰ ἔλεγον; Καὶ τίς τοῦ ἔρωτος τὴν γλῶσσαν, ἔρωτος ἄγευστος αὐτός, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ μαντεύσῃ δύναται; Τὴν κόμην τὴν πυκνὴν τοῦ Παύλου τοῦ γονυπετοῦς, μὲ τὴν ἀβρὰν θωπεύει χεῖρά της ἡ σπαίρουσα Φραγκίσκα. Φρίσσει ὁ Παῦλος, σπασμὸς τρομῶδης τὸ σῶμά του σαλεύει, καὶ μέθῃ ἀνεκφράστου ἔρωτος τὸν νοῦν του ἀνυποῖ πλην καὶ σκοτίζει ἐν ταυτῷ . . . Ἐγείρεται· πλησίον της καθέζεται, τὰς χεῖράς της φιλεῖ, ἡπῶς τὴν ὄψυν της περιπτύσσεται, τὴν κεφαλὴν του κλίνει πρὸς τὰ χεῖλη της. Λειποθυμεῖ ἐξ ἔρωτος ἡ εὐτυχὴς καὶ τάλαινα Φραγκίσκα Παρὰ τὸ οὐδ τοῦ Παύλου ἔκλινε. Τῆς κόμης του τῆς μελανῆς εἰς βόστρυχος τὰ βλέφαρά της καὶ τὴν παρεῖαν ἐπέφραυσε Τοὺς ὀφθαλμούς των ἔκλεισαν ἀμφότεροι . . . ἐρρίγησαν εὐδαιμονίας ῥίγος, τὰ δάκρυά των ἐλησιμόνησαν τοὺς πόνους των, τὴν τύχην των τὴν θλιβεράν Τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Παύλου της στηρίζει ἡ Φραγκίσκα. Μὲ ἐκστηρίον, ἐκπνέουσιν φωνήν, παραμυθίαν, προστασίαν, ἔλεος ζητεῖ „Νὰ ἀποθάνω“ λέγει, „νὰ ἀποθάνω ἄνευ αἰσχύνῃς ἐρυθίματος, ἀκηλίδωτον τοῦ Ἐρωτός σου τὴν ἀνάμνησιν, ὦ Παῦλέ μου ἀγαπητέ, κ' ὑπὸ τὴν γῆν νὰ φέρω, εἴν' ἡ εὐχὴ μου ἡ θερμὴ, ὁ ὅρκος μου ὃν ὤμωσα καὶ νὰ τηρήσω θὰ ἀγωνισθῶ. ὦ! μὴ τὸ πρόσωπόν σου, πλησίον τόσον, μὴ φέρῃς τοῦ προσώπου μου! Τῆς κόμης

σου ἡ ἐπαφὴ πλειότερον φλογίζει τὴν καρδίαν μου. Θερμὴ τοῦ στόματός σου ἡ πνοὴ τὰς φλέβας μου ἐκκαίει, τὸν νοῦν μου, τὴν καρδίαν μου ἀναστατοῖ, τὸ ἔσχατον τοῦ λογικοῦ μου ἔχνος ἐφυγάδευσε . . . Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς τὴν νύμφην σου τοῦ ἀδελφοῦ σου τὴν γυναῖκα ἐὰν ἀγαπᾷς νὰ μὲ οἰκτείρῃς πρέπει, τὴν συγγνώμην καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Οὐρανοῦ Δικαστοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ σοῦ, καὶ τοῦ ἐνόχου ἔρωτος τοῦ καταφλέξαντος τὴν σὴν καὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν“

*

Διπλὴ κραυγὴ θανάτου καὶ ρόγχος φοβερὸς ἠκούσθη αἰφνιδίως. Οἱ ὀπισθεν τοῦ ἀνθοπλέκτου βάρου κλάδοι βιαίως συνεθλάσθησαν. Ὁξύστομος ξίφος λεπίς ἀκτινοβόλησε γοργῶς, καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος, τοῦ Παύλου τὴν καρδίαν διαμπαῖ καὶ τῆς Φραγκίσκας διεπέρασε. Ὁρμητικῶς τὸ αἷμα ἐκ τῆς διπλῆς ἐξέρρευσε πληγῆς. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Παύλου πρὸς τῆς Φραγκίσκας ἔκλινε τὴν νεκρωθεῖσαν κεφαλὴν. Τὰ χεῖλη συνηντήθησαν, τὸ πρῶτον τότε καὶ τὸ ὕστατον, καὶ ἐνωθεῖσαι αἱ ψυχαὶ τῶν τρυφερῶν ἀλλὰ ἐνόχων ἐραστῶν ὁμοῦ ἀπέπησαν, νεκρὰ καταλιποῦσαι πτώματα!

*

Ἀπὸ τῆς δολοφόνου κρύπτῃς του ἐξῆλθεν ὁ Λαντσιώτος! Νὰ κατοπτεύῃ τὴν Φραγκίσκαν ὥμοσε καὶ φοβερῶς τὸν ὅρκον του ἐτήρησε Τὸ πρόσωπον τὸ ἀσχημον ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος, τὸ πάθος ἡ ὀργὴ ἐπὶ τὸ εἰδεχθέστερον ἠλλοίωσαν. Πρὸς τὴν νεκρὰν Φραγκίσκαν ἐνητένισε: „ἡ σύζυγός μου“ εἶπε. Τὸν ἄπνουν Παῦλον ἐθεώρησε: „ὁ ἀδελφός μου“ ἐψιθύρισε. Ὅ,τι ἡγάπων εἰς τὴν γῆν δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος ἀπέσφαξα

*

Ὁ γάμος τοὺς συζύγους ἦνωσε. Τὸ ξίφος καὶ ὁ θάνατος τοὺς ἐραστάς!
(ἐξ Ἀθηνῶν.)

Η ΑΓΥΡΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ.

Ὅσῳ μᾶλλον προοδεύει ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὸν πολιτισμόν, τόσῳ περισσότερον ῥέπει οὐ μόνον πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν νέων ἐπιστημονικῶν θεωριῶν, νέων ἀναγκῶν, νέων ἀπολαύσεων καὶ νέων ἀσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν παραδοχὴν καινοφανῶν εἰς τὸ εἶδος των ἀγυρτεῶν. Ἄλλοτε ὑπῆρχον μόνον φαρμακεῖς, οἷτινες, πνέοντες ἐκδίκησιν ἡ ὀρεγόμενοι νὰ κληρονομήσωσι μόνον των μεγάλων περιουσίαν, ἐδηλητηρίαζον τὰ θύματά των, τὴν σήμερον ὅμως ὑπάρχουσι μεγάλοι καὶ ἀτρόμητοι φονεῖς, οἷτινες πρὸς οὐδὲν λογίζονται νὰ καταποντίσωσιν ὀλόκληρα πλοῖα ἢ ν' ἀναντιᾶξωσιν εἰς τὸν ἀέρα ὀλοκλήρους σιδηροδρομικὰς ἀμαξοστοιχίας, ὅπως δι' ἀπάτης ἀποζημιωθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν. Ἐκτὸς τῶν φρικαλέων τούτων ἐγκλημάτων τοῦ αἰῶνος τῶν φώτων καὶ τῆς ἡμερώσεως, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ὁλονὲν γίνονται σπανιώτερα, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλου εἶδους ἀγυρτεῖαι, αἷτινες διὰ τὴν τακτικὴν καὶ τὴν κατὰ κανόνας ἐξάσκησιν αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς νεωτάτους χρόνους καὶ ἔχουσι σκοπὸν νὰ ἐκμεταλλεύωνται παντοιοτρόπως τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας καὶ ζητήσεις. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύ-

την ὑπάγεται καὶ ἡ κιβδηλεία ἀντικειμένων, ἀναγομένων ἰδίᾳ εἰς τὰς ἀρχαιολογικὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς τὴν προϊστορικὴν τῆς ἀνθρωπότητος ζωὴν ἐξεταζούσας ἐπιστήμας. Καὶ σποραδικῶς μὲν τὰ τοιαῦτα ἀγυρτεῦματά συνέβαινον πάντοτε καὶ πάνταχοῦ, συστηματικὴν ὅμως τάξιν καὶ διαρρύθμισιν ἔλαβον μόλις κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας.

Ἐν τῶν περιεργότερων τοῦ τοιοῦτου εἶδους παραδειγμάτων εἶνε ἡ πλαστογραφία ἐπιστολῶν ἐπισήμων ἱστοριογράφων, δι' ὧν πλαστογράφος τις, Λουκάς ὀνομαζόμενος, ἐξηπάτησε τῷ 1860 τὸν διάσημον καὶ σοφὸν τῆς Γαλλίας ἄνδρα, Charles καὶ δι' αὐτοῦ τὸν ἡμισυν ἐπιστημονικὸν κόσμον τῆς Γαλλίας, ἐκέρδησε δὲ διὰ τῶν προϊόντων του πλεῖω τῶν 50,000 φράγκων. Τὰ ἐπίσημα ταῦτα ἐγγράφα εἶχον κατ' ἀρχὴν σκοπὸν ν' ἀποδείξωσιν, ὅτι οὐχὶ ὁ ἀγγλὸς Νεύτων, ἀλλ' ὁ γάλλος Πασκάλ εἶχεν ἀνακαλύψει πρῶτος τὸν γενικὸν περὶ τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων νόμον. Ὅτε οἱ Βρετανοὶ διεμαρτυρήθησαν ἐναντίον τῆς ἀξιώσεως ταύτης καὶ παρετήρησαν, ὅτι ὁ Πασκάλ ἦτον εἰσέτι παιδίον καθ' ὃν χρόνον ὁ Νεύτων εἶχεν ἐξενέγκει τὴν ἰδέαν ταύτην, ὁ